books2ebooks.eu

Gille, Philippe, Gondinet, Edmond, Delibes, Léo

Lakmé. : Opera i 3 a. Musik af Léo Delibes. Öfvers. af Ernst Wallmark.

Stockholm
1889

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.
Litt. Sv.
Dram
Saml.

Vitt. Sv.
Dram.
Saml.

Operatexter N:o 19

LAKMÉ

OPERA I TRE AKTER

AF

E. GONDINET OCH **PH. GILLE**

MUSIK AF LÉO DELIBES

ÖFVERSÄTTNING

AF

ERNST WALLMARK

STOCKHOLM
ABR. HIRSCHS FÖRLAG.

50 öre

89

LAKMÉ

OPERA I TRE AKTER

AF

E. GONDINET OCH PH. GILLE

MUSIK AF LÉO DELIBES

ÖFVERSÄTTNING AF

ERNST WALLMARK

ABR. HIRSCHS FÖRLAG
STOCKHOLM

PERSONER:

NILAKANTHA, indisk prest.
LAKMÉ, hans dotter.
GÉRALD } officerare i engelska armén.
FRÉDERIC }
ELLEN, Géralds fästmö.
ROSE, Ellens kusin.
MISTRESS BENTSON, guvernant.
MALLIKA, Lakmés tjenarinna.
HADJI, slaf.
EN SPÅMAN.
EN CIPAJ.
EN KRÄMARE.

HINDUER, MÄN OCH QVINNOR. ENGELSKA OFFICERARE OCH DAMER. MATROSER. BAJADÈRER. KINESISKA KÖPMÄN. MUSIKANTER. BRAHMANER, m. fl.

(Scenen är i Indien vid tiden för indiska upproret.)

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG
1889.

FÖRSTA AKTEN.

En mycket skuggrik trädgård der alla Indiens blommor förete sig i rik omvexling. I fonden ett lågt hus, till hälften doldt af träden. Öfver dörren bilden af lotusblomman. Något längre bort en staty af Ganeca, en afgud med elefanthufvud, föreställande vishetens gud, som förlänar åt denna hemlighetsfulla boning utseendet af en helgedom. I fonden synes början af ett litet vattendrag eller å, som försvinner i vass och grönska. Trädgården omgifves af en bräcklig hägnad af bamburör. Soluppgång.

Första scenen.

HADJI. MALLIKA. NILAKANTHA. HINDUER, män och qvinnor.

(Vid rådåns uppgång gå Hadji och Mallika att öppna porten till trädgården för Hinduerna, som vördnadsfullt inträda.)

KÖR.

När dagen uppgår skön
Öfver himmelens rund,
Samloms alla till bön
I Brahmas helga lund
Uti morgonens stund!
Fallom ned för hans fot
Att hans storhet tillbe
Och vårt lof honom ge
För att blidka hans hot!

NILAKANTHA *(kommer ut ur sin boning).*

Välsignelse åt er, som än er hyllning gifven
Åt en förjagad prest, ett hånets offer blifven!

Väl af ett segrande folk de gudar, som vi tillbe,
Med skymf har jagats bort från sekelgamla tempel,
Men Brahmas sparade hämd skall snart sig låta förnimma
Och när den brister ut — då slår vår frihets timma!
(Högtidligt).
Brahma! Första länk i verldars oändliga kedja!
Jag dig ser — till dig jag höjs, när jag hör min dotter bedja!

Andra scenen.

DE FÖRRA. LAKMÉ.

LAKMÉ *(utanför scenen).*

Hvita Durga!
Milda Sivah!
Mäktiga Ganeca!
I som skapat Brahma!

KÖREN *(knäfallande).*

Durga! Lyssna till vår bön!
Ganeca — beskydda oss!
Milda Sivah, gif oss nåd!
Hell eder trenne som skapt Brahma!

LAKMÉ *(visar sig vid utgången af Brahmanens boning).*

Hvita Durga!
Milda Sivah!
Mäktiga Ganeca!
Hell er som skapat Brahma!
(Kören repeterar det föregående.)

NILAKANTHA *(till Hinduerne).*

Gån nu i frid!

Men bedjen, när I gån, på nytt er morgonbön!
Nu gån! Farväl! Gud höre er!

KÖR.

När dagen uppgår skön
Öfver himmelens rund,
Samloms alla till bön
I Brahmas helga lund
Uti morgonens stund!
Fallom ned för hans fot
Att hans storhet tillbe
Och vårt lof honom ge
För att blidka hans hot!

(De gå ut.)

Tredje scenen.

DE FÖRRA utom HINDUERNA.

NILAKANTHA.

Lakmé! Du ensam skydd oss skänker;
Ty om jag trotsa kan vår oväns dolda ränker
Och vanhelgande dåd,
Det derför är, att Gud din renhet ser med nåd.

LAKMÉ.

Då i sin allmakt Brahma bjöd
Oss bebo denna jord, vår vagga och vår graf,
Till tröst i sorg och nöd
Han hoppets ros oss gaf!

NILAKANTHA.

Jag måste lemna dig nu på en stund.

LAKMÉ.

Hvad? Alltre'n!

NILAKANTHA.

Var utan fruktan!
Vid en pagod i staden, som ännu oskadd står,
De våra vänta mig.
Ja — morgondagens fest mig kallar.

(Till tjenarne.)

Ni, dröjen hos Lakmé!

HADJI.

Vi skola troget vaka.

MALLIKA.

All omsorg henne ge!

NILAKANTHA.

Jag är hos er tillbaka,
Förr'n solen har gått ner.

NILAKANTHA. LAKMÉ.

Må dig (mig) himlen beskärma
Och se med nåd till dig! (mig!)
All farlighet att fjerma
Hotande din (min) stig!

(Nilakantha aflägsnar sig. Hadji går in i hyddan.)

Fjerde scenen.

LAKMÉ. MALLIKA.

LAKMÉ

(tager af sig några juveler och smycken, och lägger dem på ett stenbord i trädgården.)

Kom Mallika! På den heliga flod
Hvad skuggor underbara
Af trädens kronor re'n

Ses öfver ytan fara!
Hör bevingade skarans mångtoniga sång!

MALLIKA.

O, Lakmé, det är den stund, då din tjenarinna
Kan till ditt hjerta en genväg finna
Och med dig få tala i förtrolighet.

Båda.

Under dômen tät,
Der jasminens doft
Sig med rosens förenar,
Der lianers nät
Sina klängen slår
Kring acacians grenar,
Låt oss skynda ned,
I vår lilla båt
Följa strömmen med!
Skyndom! Ack!
Öfver vågor klara
Låt oss sakta fara!
Kom! Fort om bord!
Snart är färden gjord
Innan solen hinner dalas.
Under dômen tät,
Der jasminens doft
Sig med rosens förenar,
O, kom!

LAKMÉ.

Men jag fattar ej den hastiga bäfvan,
Som stör all min ro,
När min far går allen till den afskydda staden,
Der våra förtryckare bo.

MALLIKA.

Att Ganeca vid hans sida må stå,
Skyndom till dammen, der svanorna simma,

Att plocka till offer i aftonens timma
Plocka af lotusblommorna blå!

LAKMÉ.

Ja, rätt det är! Skyndom oss då
Att plocka lotusblommor blå!

Duo Da Capo.

(Mallika har lossat en liten båt, som varit bunden i vassen. Lakmé stiger deruti, följd af Mallika, som fattar åran. Båten aflägsnar sig och deras röster förklinga i fjerran.)

Femte scenen.

GÉRALD. FRÉDERIC. ELLEN. ROSE. MISTRESS BENTSON.

(Man hör klingande skratt utanför scenen.)

ROSE. Nå, ser ni något?

FRÉDERIC. Jag ser en trädgård.

ELLEN. Och ni, Géräld?

GÉRALD. Jag ser både blommor och träd.

ELLEN. Men ingen menniska?

GÉRALD. Jag vet inte så noga.

ROSE. Se väl efter!

FRÉDERIC. Det är inte så godt genom det här staketet.

ELLEN. Försök att bryta sönder några af bamburören!

MISTRESS BENTSON. Mina damer, mina damer! Försigtighet!

GÉRALD. Aha! Jag ser en bild af den store Ganeca, vishetens gudomlighet.

MISTRESS BENTSON. En gudomlighet, som ni sällan behaga tillbedja, mina damer.

FRÉDERIC. Och jag ser teckningen af en

lotusblomma på dörren till hyddan. Det är en brahmans boning.

ROSE och ELLEN. En brahman?

FRÉDERIC. Låt oss vända om!

ROSE och ELLEN. Hvarför det då?

FRÉDERIC. Emedan man inte bör skämta med den sortens folk.

ELLEN *(skiljer några bamburör från hvarandra).* Åh! jag vill ovilkorligen se en brahmans trädgård.

MISTRESS BENTSON. Miss Ellen, var då försigtig!

ELLEN. Ah bah! Nu är det ändå för sent! *(Bamburören ha gifvit vika och Ellen har gått in i trädgården.)*

MISTRESS BENTSON. Oh, miss Ellen! Hvad tänker ni på?

ROSE. Brechen ä' redan gjord. Tillträdet är fritt.

MISTRESS BENTSON *(förskräckt).* Huru, miss Rose, ni också?

GÉRALD. Ja, nu kunna vi inte rygga tillbaka, vördnadsvärda mistress Bentson.

MISTRESS BENTSON. Oh, schocking, schocking! *(går in i det hon gör en grimas.)* Men jag vet ju inte hos hvem vi ä'?

FRÉDERIC. Men jag vet det mycket väl, jag känner visserligen inte egaren till detta lilla tempel, men jag har hört talas om honom rätt mycket.

GÉRALD. Ja — det är visserligen sant — vi ha inte blifvit presenterade för hvarandra.

FRÉDERIC. Emellertid tillåta vi oss här ett skämt, som kan bli ganska farligt.

ROSE *(hastigt).* Skräm inte opp mississ Bentson!

ELLEN. Nej, för all del, skräm inte opp henne!

MISTRESS BENTSON. Ursäkta, mina damer, jag ä' er guvernant, och för mig är försigtigheten en pligt.

ROSE. Försigtigheten, ja — men förskräckelsen?

MISTRESS BENTSON. Förskräckelsen också. När herr guvernören anförtrodde åt min ledning sin dotter och sin systerdotter, befalte han mig att vara rädd. Jag har åtagit mig att vara rädd — och jag är rädd.

ELLEN *(gladt till Rose)*. Se bara hvad här är vackert!

ROSE. Hvilken beundransvärd samling af bladväxter och blommor!

FRÉDERIC. Akta er för ormarne bland blommorna, miss Rose!

ELLEN. Och denna lilla å, alldeles infattad i grönska — hvad den är poetisk.

ROSE. Den tyckes göra en behaglig krökning innan den kommer hit.

ELLEN. Och se här — hvilka förtjusande blommor!

FRÉDERIC. Rör inte vid dem, miss Ellen! Det är Datura stramonium, temligen oskadlig derhemma hos oss, men här under tropikernas himmel innehåller den ett hastigt dödande gift — det behöfs inte mer än att ni tar ett blad mellan edra vackra tänder —

MISTRESS BENTSON. För att bli förgiftad?

FRÉDERIC. Alldeles det, missis Bentson.

MISTRESS BENTSON. Det är ju ett afskyvärdt land!

FRÉDERIC. Om ni täcks tillåta mig att tala litet förnuft —

ROSE. Nej, det tillåta vi inte.

ELLEN. Det vill vi inte höra talas om.

FRÉDERIC. Hör på, Gérald, du som har en viss rättighet, eller åtminstone en slags tillstymmelse dertill, eftersom du innan kort skall ha den lyckan att gifta dig med miss Ellen.

GÉRALD. Jag ämnar aldrig begagna mina rättigheter för att motsäga min hustru.

ELLEN *(räcker honom handen)*. Nå — se det kan man kalla ett förnuftigt tal!

FRÉDERIC. Åh, alla förälskade ä' sig lika! *(till Gérald)* Ett litet äfventyr ä' för resten i din smak. *(till Ellen)* Ni känner honom inte riktigt, miss Ellen, han älskar faran — han lägger deri en viss poesi. Han drömmer om det omöjliga och är enthusiast för det okända — en svärmare som tycker om att sväfva hän i de blå molnen.

ELLEN *(lifligt)*. Det förebrår jag honom inte.

FRÉDERIC *(gladt)*. Tvärtom — inte sant! Det är jag som är prosans man. Men i alla fall försäkrar jag er, att om jag vore ensam —

ROSE. Bah! Jag kan inte inse den fara vi utsätta oss för, eftersom vi inte se till någon menniska. Man skulle kunna tro den der hyddan vara obebodd.

FRÉDERIC. Men jag säger er ännu en gång att den är mycket riktigt bebodd — och det af en fanatisk brahman som heter Nilakantha. Han officierade i en pagod, som genom landets eröfring blef förstörd, och detta lär han svårligen kunna förlåta oss.

MISTRESS BENTSON. Men jag tycker jag ser ännu pagoder öfverallt.

FRÉDERIC. Ja, i städerna — vi få till och med i morgon bevittna en så'n der stor indisk afgudafest, då alla traktens brahmaner komma

att samlas vid den stora pagoden — men på landet börjar kulten försvinna allt mer och mer. Nilakantha har dragit sig tillbaka till denna lilla undangömda vrå, som han helgat åt Brahma af egen myndighet — och här tar han emot de blygsamma offergåfvor, som egnas honom af ett fåtal hinduer, som ännu förblifvit honom trogna. Han har också en dotter.

ELLEN. En dotter?

FRÉDERIC. Ja, vid namn Lakmé.

ELLEN. Lakmé! Det ä' ett poetiskt namn.

ROSE. Jag skulle bra gerna vilja se henne.

FRÉDERIC. Jo, det fattades bara det. Ni vet då inte ni, lilla europeiska modedocka, att denna unga flicka, född i en pagod och helgad åt någon indisk gudomlighet, tror sig sjelf vara af gudomligt ursprung. Hon hyser ett suveränt förakt för allt som tilldrager sig utom detta heliga område och visar sig aldrig, aldraminst för barbarer.

ELLEN. Tror ni att hon är vacker?

FRÉDERIC. Förtjusande, efter hvad det påstås.

Qvintett och kupletter.

ELLEN.

När som en flicka skönhet fått
Att hålla sig undan är ej rätt.

FRÉDERIC.

I detta land af under blott
Jag går in på allt rätt och slätt.

GÉRALD.

En idol, som hopen tillbeder —

ROSE.

Som jemt stängs in i ett skjul —

GÉRALD.

Och ej gör Evas döttrar heder —

MISTRESS BENTSON.

Säkert hon är förskräckligt ful?

ELLEN.

Hvarje qvinna gerna ser
Att man sin hyllning henne ger.

FRÉDERIC.

I Europa kan väl så vara,
Men så man tager det ej här.

Ensemble.

ELLEN. ROSE. MISTRESS BENTSON och GÉRALD.

Ack, tro mig att hjertats flamma
Kräfver offer här som der,
Och naturen, kärleks amma,
Ej sin makt förneka lär.
Qvinnan är öfverallt ju densamma,
Och lyckligt det är!

FRÉDERIC *(afsides)*.

Hur ni prata må och glamma
Dock min sägen sanning är,
Naturen, kärleks amma,
Har här långt mindre besvär.
Ej öfverallt ä' qvinnorna desamma,
Och väl det är!

ELLEN.

Om hennes spår vi skulle söka
I denna tysta, doftande lund!?

FRÉDERIC.

Nej, nej! Detta dåd är att öka
Våldet vi gjort på helgad grund.

ROSE *(gäckande)*.

Hon är väl en riktig gudinna?

FRÉDERIC *(med bonhomie)*.

Jag nog det troligt kan finna.

GÉRALD *(gäckande)*.

Dyrkas hon bör i svärmeri?

MISTRESS BENTSON *(likaledes)*.

Säg att hon bättre är än vi!

FRÉDERIC.

Jag säger sådan dumhet ej.
Nej!
Men i detta tropiska land —
Man säger att qvinnorna lär
Från våra sig skilja ett grand! —

Kupletter.

1.

Deras dygd är utan
Hvarje hedersvakt.
Kärlek dem besegrar
Utan allt kontrakt.
Det är icke kärlek
På kokett fason,

Som försigtigt aktar
På den goda ton.
Ej denna ömma känslas fröjd och qval,
Som får helgd allen af prestens tal.
Nej af glöd ett hjerta
I sin barm de fått,
Och för dem — att *lefva*
Är att tjusa blott!

ELLEN.

De äro vilda blommor bara,
Som tjusa för ett ögonblick.
Vi taga bättre på oss vara
Vår ömhet har ett annat skick!

2.

Att vår kärlek vinna
Ej så hastigt går.
Man skall länge brinna
Förr'n man målet når.
Ej af dem en enda
Känner och förstår
Tjusningen af känslans
Första blyga vår. —
Ej de fatta saligheten i
Tvenne själars rena harmoni!
Vilda sinnesruset
Hastigt går förbi,
Men det är för lifvet
Som vi älska, vi!

FRÉDERIC.

Min mening var ej att jemföra.

ELLEN och ROSE.

Någon ert sunda vett förfört.

GÉRALD *(skrattande)*.

Han lär den saken trolig ej göra.

FRÉDERIC.

Jag säger blott hvad jag har hört.

ALLA.

Någon saga han fått höra
Som hans sunda vett förfört!
Hvilken lättrogenhet!

FRÉDERIC.

Nej, nej! Jag säger blott hvad jag har hört.
Intet annat jag vet.

Ensemble Da Capo.

ROSE *(får se juvelerna på stenbordet)*. Nej se — hvad nipper och juveler!

ELLEN. Helt visst brahmanens dotters?

ROSE. Hvilka egendomliga och täcka former!

FRÉDERIC *(lifligt)*. Rör dem inte, mina damer!

ELLEN. Lugna er! jag skall inte vidröra dem, eftersom de äro heliga. Men Gérald skulle kunna rita af dem åt mig!

FRÉDERIC. Och ni vill att han ska slå sig ned här med sin ritattiralj?

GÉRALD. Ja, hvarför inte?

FRÉDERIC. En sådan fråga! Derföre att då vi trängde oss in hit ha vi inte blott kränkt hemfriden, hvilket i alla land anses som en straffvärd handling, utan vi ha begått ett verkligt helgerån.

DAMERNA. Oh, oh!

FRÉDERIC. Som jag säger. En brahmans bostad är enligt deras religion lika så helig

som sjelfva pagoden. Vidare blifver ett helgerån, begånget af en europé, aldrig ostraffadt. En eller annan dag faller fridsstöraren, träffad af en osynlig hand.

MISTRESS BENTSON. Herre, min Gud! Hvarför sad' ni oss inte det strax?

FRÉDERIC. Jag fick ju inte tala förnuft.

GÉRALD. Hennes majestät drottningens af England officerare fråga litet efter brahmanerna.

FRÉDERIC. Det är inte tal om tapperhet och mod emot en fiende, som inte visar sig, som fullföljer sin hämd i mörkret, utan brådska, endast afvaktande ett gynsamt tillfälle och säker om att ingen af hans egen stam skall ange honom. Ty kom ihåg att vi befinna oss i ett eröfradt land.

MISTRESS BENTSON. Ja, dertill i ett barbariskt land. När jag tänker på att vi kunde ha det så bra i London, i Hyde-Park der vi fingo inandas den angenäma dimma som alltid håller vår hy så frisk! Men nu, mina damer, ämnar jag bruka min myndighet. Nu måste vi gå.

GÉRALD. Jag gör ett bemedlingsförslag. Ni, respektabla mississ Bentson återvänder till staden.

MISTRESS BENTSON. Tackar ödmjukast.

GÉRALD. Med de unga damerna och Fréderic. Jag stannar qvar här för att rita af dessa smycken, som miss Ellen tycker så mycket om.

ELLEN *(till Gérald)*. Men tänk om ni skulle utsätta er för någon fara —

GÉRALD *(skrattar)*. Inte den ringaste. Så snart jag ser någon komma, lofvar jag att smyga min väg. Min egenkärlek skall deraf inte finna sig sårad.

ELLEN. Jag skall låta eftergöra dessa smycken och bära dem på min bröllopsdag.

GÉRALD. Först då skall jag finna dem skönast.

MISTRESS BENTSON. Nå, mina damer, komma ni?

ROSE *(till Ellen)*. Åh, hvad jag gerna vill stanna qvar!

ELLEN. Än jag då?

FRÉDERIC *(till Gérald)*. Jag upprepar för dig, min vän, att om du också inte utsätter dig för någon fara, så gör du i alla händelser orätt.

MISTRESS BENTSON. Nå väl, herr Fréderic —

FRÉDERIC *(i utgående)*. Han är en hjelte han! Du är en hjelte du! Och jag har bara gjort mig löjlig. Det blir vanligtvis de kloka menniskornas lott här i verlden.

MISTRESS BENTSON. Nå, herr Fréderic, vi ä' redan färdiga. *(de gå ut.)*

Sjette scenen.

GÉRALD *(ensam; bereder sig att teckna)*.

Aria.

Att några smycken rita af —
Kan det vara så farligt?
Bah! Fréderic är en tok!
(närmar sig smyckena, men hejdar sig plötsligt.)
Men hvadan kommer väl denna löjliga fruktan,
Denna känsla underbar, som min tanke förvirrar
I denna helgedom af frid? *(lifligare.)*
Foster af mina drömmar —
Den obekanta står inför min syn.
Hennes röst uti mitt öra smyger
Ett gåtfullt — otydligt ord.
Nej!

Gyckelbild, som med slappa tömmar
Ilar fram på din lätta char,
Bort! Vänd åter till det land af drömmar
Der du ditt hem bland molnen har!

(Tar ett armband.)

I denna armrings gyllne boja
Tjusande armen sluter sig in;
Den lilla hand, här går igenom,
Kan utan nöd få rum i min.

(Tar en större ring.)

Med denna rund förvisso smyckas
Hennes lilla dansande fot,
Hvars lätta steg få endast tryckas
Doftrika ängens blommor emot!

(Tar ett halsband.)

Och denna ked, som ännu doften sprider,
Som nyss han andats in vid oskuldens famn,
Ack, han har känt slagen af hennes hjerta,
Bäfvande ömt vid den älskades namn!
Nej, nej! Fly bort, chimèr!
Bubbla blott af luft
Som dock förvirrar mitt förnuft!
Gyckelbild, som med slappa tömmar
Ilar fram på din lätta char, etc.

(talar.)

Nej, jag vill icke mer röra vid dessa smycken; af mig vore det, som Fréderic säger, ett helgerån. Lakmé! Hon heter Lakmé. Jag skulle dock bra gerna vilja se henne. Men hvad skall det tjena till! *(ämnar gå, då han i samma ögonblick får höra Lakmés röst från båten.)* Det är hon! Hon har famnen full med blommor. Ja, det är hon! *(gömmer sig i ett busksnår.)*

Sjunde scenen.

GÉRALD *(gömd)*. LAKMÉ. MALLIKA.

MALLIKA och LAKMÉ *(framför afgudabilden)*.

O, du som oss beskyddar
Må din hand förkrossa
Dem som förfölja oss!

(De nedlägga sina blommor vid bildens fot.)

LAKMÉ.

Men låt oss nu i den glänsande bölja,
Som för förveten blick de täta snåren dölja,
Söka svalka en stund mot en brännande sol!

MALLIKA.

Begagnom oss af den gynsamma stunden,
Då, beskyddande oss,
Sig skuggan breder ut från dunkla offerlunden!

(försvinner hastigt bakom träden.)

Åttonde scenen.

LAKMÉ.

(lösgör den lätta kappa, som höljt henne, men då hon skall följa Mallika, stannar hon drömmande).

Men hvad underbar röst i mitt inre jag hör!
Hvar ros mera vällukt mig bringar
Mig himlen tycks än mera klar
Och fogelsången högre klingar.
Mer ren är luften, kring mig far!
Jag vet ej hvad det är mig berusar,
Men mitt hjerta af hemlig bäfvan slår!
Hvarför!

Hvi söker jag den skog, hvars sköte tystnad bär,
Att gråta der?
Hvi blir jag sorgsen sjelf vid dufvans sång så glad,
Af en vissnande blomma — af ett fallande blad?
Men detta vemod dock ingen plåga mig gör
Jag mig lycklig känner! Hvarför?

Hvi söker mening jag i böljans glada lek
I vindens smek?
Hvi sväfvar omkring mig en vällukt underbar,
Som med bäfvan och längtan mina sinnen betar?
En drömmens engel mig med sin vinge berör,
Jag mig lycklig känner! Hvarför?

(Gérald har gjort en ofrivillig rörelse. Lakmé blir honom varse och ger till ett högt utrop:)

Ah! Mallika!

Nionde scenen.

LAKMÉ. HADJI. MALLIKA.

MALLIKA *(skyndar in).*

Lakmé! Månn' dig hotar en fara?

LAKMÉ *(beherskar sin rörelse).*

Nej, Nej! Jag irrat mig! Allt mig skrämmer i dag!
Min fader kommer ej — och likväl — tiden lider.
Gå nu att honom möta — begge två!

(Mallika och Hadji gå ut, i det de betrakta henne förvånade.)

Tionde scenen.

LAKMÉ. GÉRALD.

(Så snart de begge tjenarne försvunnit, går Lakmé rätt fram till Gérald, som tagit ett steg att möta henne och betraktar henne med hänförelse.)

LAKMÉ *(med vrede).*

Hvem är du . . .? Hvad vill du här?
Att din djerfhet bestraffa
Man skulle dödat dig inför mig!
Jag blygs att darra så;
Dock — jag vill att ingen veta må
Att en främling så djupt sin ära förglömmer,
Att vanhelga det rum der sig min fader gömmer.
Förgät i all din tid hvad ditt öga skådat här!
Gå bort, gå bort! Gudars dotter jag är!

GÉRALD.

Glömma synen här jag röjer,
Der du skön ditt hufvud höjer
Likt en drottning, stolt i skick!
Rodnar under vredesbranden
Bjuder hotande med handen
Trots den ljufva barnablick?!

LAKMÉ.

Hvad djerfhet kan dig så bedåra
Ej nå'nsin en man af de våra
Till mig har vågat tala så!
Men den gud mig hägn bereder
Skall ditt öfvermod slå neder.
Gå bort, gå bort! På stunden gå!

GÉRALD.

Glömma bort att dig jag skådat,
Att mig himlen har benådat
Med så ljuf, så salig stund,
Glömma dig, när nu jag känner
Att den eld mitt inre bränner
Tändes af din rosenmund!

LAKMÉ *(för sig; samtidigt).*

Hvad oro jag känner,
Hur min kind den bränner
Vid orden från hans mund.
Ingen man så djerf jag skådat
Och fast harm jag känner
Ändock hör jag gerna
Orden från hans mund!

(högt och mildare.)

Du förstod visst ej den fara
Som helt nyss har hotat dig,
Men nu — ditt lif att spara —
Gå — skynda bort!
Ty här följer döden din stig!
Gå!

GÉRALD *(utan att röra sig ur stället).*

Låt mig än betrakta dig!

LAKMÉ *(afsides).*

Fast han vet att jag djupt honom hatar
Är det blott att mig se än en stund,
Som — faran till trots — han blir qvar.
Hvilken makt drager mig till honom,
Han — som ej fruktan har?! *(högt.)*
Hvadan får du ett mod, som allting trotsar
Och hvilken gud är ditt försvar?

GÉRALD.

Hvilken gud!? Ack!
Denna gud, hvars bud jag lyder
Det är ungdomens gud,
Vårens gud, som skogen pryder
Med sin rika, gröna skrud,
Som uppväcker foglars skara,
Doft och sång kring jorden bär,
Denna gud, den underbara
Kärlek, det är.

LAKMÉ *(afsides).*

Det är som skulle syner klara
Sig för mitt inre uppenbara,
Mitt hjerta är så ljuft upprördt
Af dessa ord jag förr ej hört.
(repeterar liksom omedvetet Géralds ord.)
Denna gud, hvars bud jag lyder
Det är ungdomens gud,
Vårens gud, som skogen pryder
Med sin rika, gröna skrud,
Som uppväcker foglars skara,
Doft och sång kring jorden bär,
Denna gud, den underbara
Kärlek, det är!

GÉRALD.

Ack, stanna, stanna här! Hvad mer om kinden glöder?
Ljuft är att se vid de ord dig förtros
Den blygsamma ros,
Som på din kind sig föder!

Båda.

Ack, denna Gud, hvars bud jag lyder, etc.

LAKMÉ *(med hastig förfäran).*

O fly! Se der min far! Fort, skynda bort!
(bönfallande) Ja — af nåd för mig!

GÉRALD *(i det han går).*

Ack — jag aldrig glömmer dig!
Farväl du ljufva syn!

Elfte scenen.

LAKMÉ. NILAKANTHA. HADJI. HINDUER.

(Gérald har försvunnit i samma ögonblick som Brahmanen, förd af Hadji, visar sig vid grinden.)

HADJI *(pekar på den brutna inhägnaden).*

Kom! Der — der!

NILAKANTHA.

I denna helga boning
En profan sig vågat tränga in!

LAKMÉ *(afsides).*

Jag dör af skräck!

NILAKANTHA.

Hans lif det gäller!
Till hämd! Mig följen!

HINDUERNA *(som kommit in strax efter brahmanen).*

Ja fort till hämd!

(Lakmé förblifver stående fastnaglad af skräck.)

(Ridån faller.)

ANDRA AKTEN.

Ett torg i en indisk stad. Kinesiska och indiska salustånd, bazarer och utlagda tygstycken m. m. Till höger tältet till ett slags café eller förfriskningsställe med låga divaner och stolar af bambu framför små bord, inlagda med perlemor. I fonden en stor pagod.

Första scenen.

PROMENERANDE. KÖPMÄN. MATROSER. EN SPÅMAN. EN KINES. EN CIPAJ.

(Vid ridåns uppgång utropa köpmännen sina varor, frukt- och nipperhandlare tilltala de förbigående och bjuda ut sitt kram. Liflig rörelse och vimmel.)

KÖR.

Ännu, förr'n klockan tolf är slagen
Vi handla få — så lyder lagen.
Af oss blir ingen kund bedragen
Vår vara billig är och rar
Så kom — kom hit och köp en hvar!
Kom hit, godt folk, och handla!
Pass på och välj det bästa ut!
Snart är marknaden slut.

INDISKA KÖPMÄN.

Välj bland dessa granna plymer!

KINESISKA KÖPMAN.

Här ä' finaste parfymer!

HINDUER.

Skåda dessa tofflor små!

KINESER.

Köp en flaska eller två!

EN GRUPP FRUKTHANDLERSKOR.

Här fins dadlar och bananer
Att förse den hela stad!

EN ANNAN GRUPP.

Köpen rankor af lianer
Eller färska betelblad!

HINDUER

Välj bland dessa granna plymer!
Dessa tofflor se!

KINESER.

Här ä' finaste parfymer!
Känn hvad doft de ge!

ALLA.

Se bara se!

MATROSER *(slå på ett bord)*.

Fins här ej vin vår törst att släcka?
Små svartögda flickor, hej!

KÖPMÄNNEN *(om hvarandra)*.

Kom, köp af mej!

MATROSERNA.

Ge oss per man en dugtig bläcka —
På en flaska knussla ej!
Välan! Slå i! Ännu en butelj!

KÖPMÄNNEN *(som förut)*.

Jag allt betydligt rabatterar —
Jag lagret slutrealiserar.
Passa nu på! Skynda och välj!

Ensemble.

KÖPMÄNNEN.

Ännu, förr'n klockan tolf är slagen
Vi handla få etc.

MATROSERNA *(samtidigt).*

När klockan tolf är slagen
Är fröjden all,
Men njutom dagen
Till dess vid drufvans ljufva svall!
Bland oss är lagen:
Var glad och njut —
Af bägarn och behagen,
Ty snart, ja snart är hela fröjden slut.

Andra scenen.

DE FÖRRA. MISTRESS BENTSON. *(sedan)* FRÉDERIC och ROSE.

MISTRESS BENTSON *(som råkat vilse i hopen).*

De bara kuttra som dufvor såta,
Mens jag i trängseln här
Allt mera inklämd är.

EN SPÅMAN *(vill ta hennes hand).*

Madame — jag tyder tidens gåta!

MISTRESS BENTSON.

Nej, låt bli! Ser helst jag slipper.

EN JUVELHANDLARE.

Madame! Se dessa sköna nipper!

MISTRESS BENTSON.

Nej gå! Ni retar mitt humör.

EN CIPAJ (*närmar sig*).

Låt frun få vara! Ej henne stör!
(*passar på att stjäla hennes ur*).

MISTRESS BENTSON.

Mycken tack!
(*observerar att han tagit uret*).
Han stal min klocka!

SPÅMANNEN (*närmar sig åter*).

Jag kan läsa i fina handen
All den lycka som väntar er.

MISTRESS BENTSON (*otålig*).

Men, min herre — försvinn, jag ber!

EN KINES (*närmar sig henne*).

Förmedelst detta elexir
Hvarenda dam en skönhet blir!

MISTRESS BENTSON.

Nej, mycken tack! Det är onödigt.

EN ANNAN TJUF (*tar hennes näsduk*).

En hvar sin lott!

KINESEN (*bjuder ut sitt kram*).

En småsak blott!

SPÅMANNEN (*då mistress Bentson vill draga sig undan*).

Ha ej så brådt!

ALLA KÖPMÄNNEN.

En småsak blott!

MISTRESS BENTSON (*ursinnig, skriker*).

Gå er väg! Jag är guvernanten
Till dottern af er guvernör!

FRÉDERIC (*skyndar fram*).

D'ä mississ Bentson — i dåligt humör!
Säg, mississ Bentson — hvad står på?

ROSE.

Hvad står på?

MISTRESS BENTSON.

Mot mig de äro fräcka.

FRÉDERIC.

Hur kan man sig låta förskräcka
Af blott några krämares rop?

MISTRESS BENTSON.

Mitt fickur nyss man stulit har.
(*känner i fickan.*)
Och min näsduk ä' ej heller qvar.
(*klockan ringer till marknadens afslutande.*)
Himmel! Hvad är nu åter å färde?

FRÉDERIC.

Signalen till marknadens slut.
Torget nu skall rymmas ut.

ALLA KÖPMÄNNEN.

Det är signal'n!
Nu klockan redan tolf är slagen,
Då handeln slutar upp för dagen;
Kom derför — sista slumpen tagen,
Ty strax, ja strax är markna'n slut.
Kom hit till mig och pröfva bara,
I sista stund nu passa på.
Snart är det slut — vi måste gå.
Nu klockan redan tolf är slagen,
Då vi hän måste gå.

MATROSERNA.

Nu klockan tolf är slagen;
Fort alla hädan dragen!

Det gäller lyda lagen,
Som bjuder er att gå;
Försvinn, försvinn du krämarskara!
Från denna plats ni måste ut.

(*Köpmännen draga sig småningom bort, utkörda af vakten. Några hinduiska promenerande och matroserna hafva qvarstannat i skilda grupper i fonden.*)

(*Musiken fortfar pianissimo.*)

Tredje scenen.

FRÉDERIC. ROSE. MISTRESS BENTSON.

MISTRESS BENTSON. Hvilket bedöfvande larm! Mina nerver tåla inte vid det der oväsendet. Jag vill ha lugn.

FRÉDERIC. Ni får allt afstå derifrån för i dag, mississ!

ROSE. Jag tycker, tvärtom, att litet stoj ä' uppfriskande.

MISTRESS BENTSON. Emellertid är nu marknaden slut.

FRÉDERIC. Men festen begynner.

MISTRESS BENTSON. Hva ska de nu göra då?

FRÉDERIC. Dansa på alla torg och sjunga i alla gathörn. Hopen går från den ena gruppen till den andra — än hit, än dit. Det är ganska roligt att se!

MISTRESS BENTSON. Men vi ha tappat bort miss Ellen i vimlet.

FRÉDERIC. Hon är under sin fästmans vård.

ROSE. Ja bevars! Ingen fara för henne. Se här komma danserskorna.

MISTRESS BENTSON. Hvilka danserskor?

FRÉDERIC. Har ni aldrig hört talas om Indiens bajadèrer?

MISTRESS BENTSON. Hvad ha de för sysselsättning?

FRÉDERIC. De njuta underhåll i pagoderna der de äro anställda till tidsfördrif åt presterna.

MISTRESS BENTSON. De ä' således en slags vestaler?

FRÉDERIC. Ja, en »slags» vestaler som ingenting ha att vaka öfver.

(Balett af bajadèrer).

KÖR (*under baletten*).

Ah! För vår blick sväng om,
Du lätta tropp, sväng lustigt om!
Sig armen höjer i ljuflig rund,
Knappt foten rör vid markens grund;
Sväng i dansen, lätta skara
Oss behaget uppenbara
Af kraft och skönhet i förbund!

(*Efter baletten drager sig folket jemte bajadèrerna tillbaka. Lakmé och Nilakantha gå förbi. Han är klädd som en hinduisk tiggarmunk eller »Samiassy».*)

Fjerde scenen.

ROSE. FRÉDERIC. MISTRESS BENTSON. (*sedan*) GÉRALD och ELLEN.

ROSE (*till Fréderic*). Se den der gamle mannen och den unga flickan! De likna inte den andra hopen.

FRÉDERIC. Det är en indisk tiggarmunk eller Samiassy, som kommer till festen i hopp om att der få en liten skörd af allmosor.

ROSE. Och den unga flickan?

FRÉDERIC. Är sannolikt med för att sjunga klagovisor, mystérier eller dramatiska scener, som utgöra dessa hinduers synnerliga förtjusning.

MISTRESS BENTSON. Ah, se här ha' vi ändtligen miss Ellen. Jag besvär er — låt oss hädanefter hålla tillsammans. (*Miss Ellen har inkommit, hållande Gérald under armen*).

FRÉDERIC. Det syns nog, miss Ellen, att ni är stolt att ge er arm åt en hjelte!

ELLEN. Skämta inte! Jag har varit mycket orolig och förebrådde mig verkligen att jag lemnade Gérald qvar i den der brahmanens trädgård.

MISTRESS BENTSON. Men ni har väl inte varit i någon fara, hoppas jag?

GÉRALD. Nej!

ROSE. Men han har inte gjort den der teckningen som Ellen bad honom om.

FRÉDERIC. Såå! Inte det?

GÉRALD. Jag måste draga mig undan. Brahmanens dotter var der och plockade blommor.

FRÉDERIC. Du har då sett henne?

GÉRALD. Ja, helt obetydligt.

FRÉDERIC. Aha!

ELLEN. Jag skulle i sanning göra mig samvetsförebråelser om min nyfikenhet kunde ha' vållat den unga flickan minsta obehag. Ni ser, den lilla gudinnan börjar nästan intressera mig.

FRÉDERIC (*afsides*). Hon märker inte att Gérald ser helt drömmande ut. Tänk om —

MISTRESS BENTSON. Jag hoppas att damerna inte springa ifrån mig vidare. Guvernören har befalt mig, att vaka noga öfver er. Och det är oförlåtligt att lemna mig aldeles ensam i folkvimlet. Jag har blifvit af med både min spetsnäsduk och mitt guldur.

ELLEN. Inga bannor, mississ Bentson! Vi ska' hädanefter troget hålla oss under edra vingars skugga.

FRÉDERIC *(sakta till Gerald)*. Du vet att vi ha en appell klockan tre i dag?

GÉRALD. Verkligen?

FRÉDERIC. Regementet ska' bryta upp i natt för att marschera mot rebellerna.

GÉRALD. Det måste nödvändigt hållas hemligt för damerna.

FRÉDERIC. Naturligtvis. *(till mistress Bentson)*. Jag råder er nu, mississ Bentson, att med de unga damerna gå hem till guvernörens palats. Här är ingenting mer att se än ceremonien i pagoden och gudinnan Durgas promenad. Vi ska' i rättan tid komma och hemta er.

ELLEN. Kommer ni med oss, Gérald?

GÉRALD. Ja visst.

ELLEN. Ni har inte sagt mig om hon verkligen är så vacker, den der brahmanens dotter?

GÉRALD. Åh ja — hon har något egendomligt i sitt utseende *(går ut med Ellen)*.

MISTRESS BENTSON. Jag ser gerna att jag får komma hem igen, om man också inte kan stjäla något mera af mig *(går ut)*.

ROSE *(ämnar gå men hejdar sig; till Fréderic)*. Hör på, har ni inte en revy i eftermiddag?

FRÉDERIC. Åh, bara en appell.

ROSE. I paraddrägt och med full packning?

FRÉDERIC. Hvarför frågar ni så?

ROSE. Liksom ni inte skulle veta att ert regemente bryter upp i natt?

FRÉDERIC. Mitt regemente?

ROSE. Ah, jag vet nog att man håller det hemligt.

FRÉDERIC. Såå! Hvarifrån har ni fått de der märkvärdiga nyheterna?

ROSE. Hos min onkel, guvernören, bara af en händelse. Man tror inte jag begriper nå'nting — derför misstror man mig inte.

FRÉDERIC. Bah! Det är bara meningen att hålla en liten manöver i daggryningen.

ROSE. I en provins som gjort uppror! Jag har inte velat säga något till Ellen, derför att hon skulle bli öfver sig gifven af oro vid den tanken att hennes fästman måste gå med. Hon är inte lika modig som jag — och dessutom har jag ingen fästman.

FRÉDERIC (*afsides*). Den lilla är förtjusande!

ROSE. Ellen är redan långt borta. (*ämnar gå, men stannar åter.*) Ni ger er väl inte af ändå utan att ta farväl af oss?

FRÉDERIC. Nej, tycker ni det?

ROSE (*blir varse Nilakantha och Lakmé*). Återigen den der tiggarmunken och den unga flic kan. De riktigt skrämma mig.

FRÉDERIC. Tag min arm!

ROSE. Ja, gerna. Bara derför att jag är rädd.

FRÉDERIC. Hon är en liten engel. (*de gå ut.*)

Femte scenen.

LAKMÉ. NILAKANTHA. (*sedan*) HINDUER, M. FL.

NILAKANTHA.

En fattig gubbe med sin dotter
Som tiggande gå bygden kring! —
(*till Lakmé.*)
Se hur för oss de dra sig undan
Af fruktan för att ge nå'nting!
Hvem tror att slitna drägten höljer
Den straffets arm, som brottslingen förföljer?
Eller blir deras fröjd vid min åsyn förstämd,
Då de se i mitt anlet att jag rufvar på hämd?

LAKMÉ (*blygt*).

Oss Brahma ej förbjudit att glömma en skymf.

NILAKANTHA (*med harm*).

Men en skymf af en barbar!?
(*med mycken ömhet, till Lakmé.*)

1.

Lakmé — ditt anlet ned du böjer
Och din glädje försvunnit har,
Lik stjernan som bland molnen dröjer
Och synes tindra mindre klar.
Brahma sjelf min väg tycks utstaka
Att straffa skändarn af hans gudahus!
Ja, jag vill locka ditt löje tillbaka
Och återse i ditt öga himlens ljus.

2.

I natt — i tempellundens gömma —
När du i sakta slummer låg,
Du tycktes mig oroligt drömma
Och jag ditt anlet rodna såg.
Må vi då hämdens pligt ej försaka
Att straffa skändarn af vårt gudahus,
Ty jag vill locka ditt löje tillbaka
Och återse i ditt öga himlens ljus.

LAKMÉ.

Nej, *din* smärta blott är skulden att jag gråter
Snart mitt vemod förgår!
(*bjuder till att le.*)
Se nu ler jag ju åter.

NILAKANTHA.

Om denne man, fiendtlig mot vår tro,
Har bjudit döden trots för att nalkas ditt bo,
Är det derför att dig han älskar och tillbeder,

Dig, min Lakmé, gudars dotter, dig! —
Så stor den smälek är han oss bereder! —

Låt oss hejda en stund den hop som oss omringar!
Om dig han ser, Lakmé, han lätt förråder sig. —
Så stäm då upp en sång, som kraftigt klingar
Sjung Lakmé, sjung nu! Hämdens stund är när!

(*till folket som under tiden närmat sig.*)

Min dotter sjunga skall, af gudakraft upptänd.
Om »Parians dotter» den helga legend.

KÖR.

Denna sköna legend hören på!

LAKMÉ.

Legend.

Hvarthän du parians dotter,
Hvart ilar du åstad,
När månens strålar dallra
Uppå mimosers blad,
När som månestrålar dallra
På höga mimosornas blad?

Hon dansar der på stranden
Och ingen tanke har
Att parians arma dotter
Förskjutes af en hvar.
Lätt hon springer på stranden
Vid floden silfverklar,
Fångar blommor i handen
Eller tecknar i sanden.
Och i stjerneljus natt
Klingar högt hennes skratt.

Men der, uti den mörka skogen,
En främling har förvillat sig;

Och öfverallt kring honom ögon glimma,
Han söker förgäfves att finna en stig.
Af roflust vilddjuren ryta
Der fram genom snåren de bryta;
Men flickan skyndar dit att främlingen stå bi.
I handen hon trollstafven svingar,
Hvars ljudande bjellra betvingar
De vilda djurens raseri
Blott med sin melodi.

Nu han ser på den arma
Der hon står helt förvirrad
Inför hans blick så mild och klar.
Han blygas skall helt visst om han får veta
Att Parians dotter har räddat hans dar.
Men nu i en dröm han henne förer
Till himlens klarhet jordens sorg ifrån
Och säger: »kom, dig himmelen tillhörer!»
Det *Wischnu* var, var *Brahmas* son!

Från denna stund det säges att
Man hör ännu i månljus natt
Den ljudande trollstafven klinga,
Som vilddjurens makt kan betvinga
Blott med sin melodi!

Sjette scenen.

DE FÖRRE. (*sedan*) GÉRALD. FRÉDERIC. OFFICERARE.

NILAKANTHA (*afsides*).

Af raseri jag glöder!
Han har ej kommit än — jag skulle nog det märkt.

(*till Lakmé.*)

Sjung, sjung än mera!

LAKMÉ (*tvekande*).

Min fader!

KÖREN.

Ja, sjung än mera!

NILAKANTHA.

Sjung, sjung!

(*Gérald och Fréderic jemte några officerare synas i fonden.*)

LAKMÉ (*med darrande röst*).

Hvarthän du parians dotter
Hvart ilar du åstad — —

(*blir varse Gérald, som ännu icke sett henne; mycket rörd.*)

När månens strålar dallra
Uppå mimosors blad?

NILAKANTHA.

Gå på!

LAKMÉ.

Hon dansar der på stranden
Och ingen tanke har —

(*upphör.*)

NILAKANTHA.

Än mer!

LAKMÉ (*allt mer förvirrad*).

Ah!

NILAKANTHA.

Sjung då!

LAKMÉ (*sjunger refrängen till legenden och uppgifver ett rop, då hon ser Gérald närma sig*).

Ah!

GÉRALD (*skyndar fram för att stödja henne*).

Lakmé!

NILAKANTHA (*tager sin dotter ifrån honom*).

Det är han!

KÖREN.

Hvi darrar du så der?

LAKMÉ (*söker beherrska sig*).

En obetydlighet — ingenting — det är förbi.
Jag vill — vill sjunga mera! (*med svag röst.*)
Ah!

GÉRALD (*till Fréderic*).

Det är brahmanens dotter!

FRÉDERIC.

Hon här?

LAKMÉ (*fortsätter en strof af sången*).

Ah!

NILAKANTHA (*för sig*).

O, Brahma vare tack! Han har sig sjelf förrådt.

GÉRALD (*exalterad*).

Det är Lakmé — jag svär det!

FRÉDERIC.

Var då lugn!

GÉRALD.

Lemna mig!
Vill henne se än en gång!

(*På afstånd höres nu trumhvirflar och en marschmelodi.*)

FRÉDERIC.

Du hör appellen?

GÉRALD.

Nej dröj!

KÖREN *(lyssnar till militärmusiken på afstånd).*

Hör, o hör!

FRÉDERIC *(till Gérald).*

Kan detta barn dig draga från din pligt?

GÉRALD.

Nej, nej!

(De begge officerarne aflägsna sig.)

NILAKANTHA.

Ja, det är han — jag har sett nog;
Brahmas nåd vare pris!

(De engelska soldaterna defilera i fonden, med musik i tåten. Hopen aflägsnar sig så småningom. Nilakantha och hinduer på avantscenen.)

Sjunde scenen.

NILAKANTHA. LAKMÉ. HADJI. HINDUER.

NILAKANTHA *(hemlighetsfullt till hinduerna).*

När de helga sångerna skalla
Och när sist i procession
Gudinnans bild vi följa alla,
Skall min blick röja hans person.
Från hans vänner ni då honom tränga
Steg för steg — tyst och tätt — man vid man!

KÖREN.

Från hans vänner vi då honom tränga
Steg för steg — tyst och tätt — man vid man.

NILAKANTHA.

I en krets honom så innestänga
Att förgäfves han undkomma kan.

KÖREN (*upprepar*).

I en krets honom så instänga
Att förgäfves han undkomma kan

NILAKANTHA OCH KÖR.

Tyst helt tyst, långsamt, man vid man!

NILAKANTHA.

Men då åt mig skall resten lemnas,
Ty jag är med!
Jag förberedt min hand att helgerånet hämnas
Och jag vill sjelf missdådarn stöta ned!

KÖREN (*upprepar*).

Från hans vänner vi då honom tränga
Steg för steg, tyst och tätt, man vid man. etc.

LAKMÉ.

O, min fader! Jag följer dig!

NILAKANTHA.

Nej! Mitt mod, som aldrig vacklat förr,
Kanske, om du vore der — — Nej!
Stanna — stanna med Hadji!

(*Nilakantha och hinduerna långsamt ut. Lakmé ensam med Hadji.*)

Åttonde scenen.

LAKMÉ. HADJI.

(*Musiken fortfar i orkestern.*)

HADJI. Husbonden tänker bara på sin hämd. Han har inte sett dina tårar, herrskarinna — men Hadji var der. — Hadji kan läsa i ditt ansigte och han känner det spår som smärtan lemnat der! — Hadji tillhör dig och hans lif betyder ingenting. När du ännu var ett litet barn trotsade jag tigrarne i den vilda skogen för att plocka de blommor du tyckte om; jag dök ned i hafvets djup för att söka åt dig en perla, skönare än alla andra. I dag är du qvinna — din tanke har ett annat mål, ditt hjerta andra önskningar. Om du har en fiende att straffa, så tala — — om du har en vän att beskydda — (*Lakmé fattar lifligt hans hand*) så befall!

Nionde scenen.

DE FÖRRE. GÉRALD.

(*Gérald återkommer tankfull och drömmande, Lakmé tecknar åt Hadji att aflägsna sig och skyndar emot Gérald.*)

Duo.

GÉRALD.

Lakmé! Lakmé, du sjelf
Dig skyndar mig emot! —
Uti drömmarnes dimma
Jag såg din bild så kär.
Nu solen klar ses glimma

Och töcknet skingradt är.
Du från himlen nedstiger
Lik en engel att se
Och mitt hjerta inviger
Att dig evigt tillbe!

LAKMÉ.

Min himmel är ej din,
Din gud kan jag ej dyrka
Men vill du svärja tro åt min,
Skall jag tillhöra dig
Med känslans hela styrka —
Och ingen fara mer
Du se'n bland oss att frukta har.

GÉRALD.

Jag trotsar tusen farors hot!
I den saliga ljusning
Som strålar mig emot,
Kan jag se då om djupet
Öppnar sig för min fot?
Nej, att dö i denna stund
Ack — det sällhet skulle vara!

LAKMÉ *(beslutsamt).*

Nej — jag ditt lif vill bevara!

GÉRALD *(med passion).*

Ack, det är kärlekens röst
Som likt ett eko jag hör svara
Djupt i ditt bäfvande bröst,
Då så mitt lif du vill bevara!

LAKMÉ *(för sig).*

Brahma! Min vän det är!
Och jag kan dock ej förklara
Hur han blef mitt hjerta så kär,
Att jag vill hans lif bevara!

LAKMÉ (*öfvertalande*).

I dunkla skogen här bredvid
En bambuhydda sig gömmer,
Invid hvars grund, så klar och strid,
Sina perlor forsen tömmer.
En tillflyktsort från forna dar,
Fördold i lianernas sköte,
Till kärlekens förtrogna möte
Väntar hon ett lyckligt par.

Der intet öga tränger fram
Och vägen dit ingen finner.
I skogen tyst och afundsam
Ibland skuggor hon försvinner.
Derborta vill jag gömma dig!
Och när dagens stjerna sig höjer
Hos dig en salig stund jag dröjer,
Der du lefva skall för mig.

GÉRALD.

Ack, för mitt tjusta sinne
Skimrar en morgon ny.

LAKMÉ.

O kom, kom! Tiden ilar.
Fort, på ögonblicket fly!

GÉRALD.

Du vill, att jag mig gömmer?
Ack, du kan ej förstå
Att hederns bud mig dömer
Att ej från stället gå.

LAKMÉ.

Lakmé besvär dig! Dröj ej här!

GÉRALD.

Af mig då förr mitt lif begär!

LAKMÉ (*gråtande*).

Har ingen makt jag mera öfver dig?

GÉRALD.

Ah, Lakmé, Lakmé! Du gråter?

LAKMÉ.

Jag vill ju blott ditt lif bevara!

(Ensemble da Capo).

LAKMÉ (*ser utåt*).

Det är förbi. De våra komma re'n.
Gudinnan ur templet man för.
(*bedjande*).
O Gud, som i min själ
Tändt den brännande flamman,
Rädda hans lif åt mig
Eller kalla Lakmé till dig!

(*Skiljer sig från Gérald, då hon ser Nilakantha komma*).

Tionde scenen.

GÉRALD. FRÉDERIC. ELLEN. ROSE. MISTRESS BENTSON. NILAKANTHA. BRAHMANER. HELIGA DANSERSKOR. HINDUER. *(derefter)* LAKMÉ.

Final.

KÖR AF BRAHMAPRESTER.

O Durga, som återföds
Utur Ganges klara våg,
För vårt öga visa dig
Och till andakt tänd vår låg!
(*Högtidssång och tempeldans*).
Durga, o hör vår bön!
Väsen så mild,
Strålande bild,

O, Durga, vi dig helse!
Röj oss din nåd,
Från oväns råd
Och försåt du oss frälse!

(*Presterna tåga in i pagoden. Ellen och Rose komma in jemte mistress Bentson.*)

ELLEN.

Hör, o hör hur folket larmar!

ROSE.

Öfverallt hvad skrän och jubelrop!

MISTRESS BENTSON.

En idol med tio armar
Gjort dem galna allihop!

FRÉDERIC (*kommer in jemte Gérald*).

Har din beundran för gudinnan
Dig från vårt sällskap lockat bort?

GÉRALD (*tankspridd*).

Ja, mig festen intresserar.

FRÉDERIC (*småleende*).

Brahmanens dotter ock följde hennes eskort?

GÉRALD (*brister ut*).

Det är en dröm, en dårskap blott
Och som kanhända snart förgått.
Likväl uti mitt hjertas gömma
Hur varma känslans vågor strömma,
Hur gäckas jag af bilder ömma
Se'n jag henne skåda fått?

FRÉDERIC (*gladt*).

Jag skulle ge dig moraler fromma
Om ej vi måste bryta opp.
Nu lyckligtvis har jag det hopp

Att denna vilda blomma
I krigets larm förgätes snart.

(*aflägsnar sig.*)

ELLEN. ROSE OCH MISTRESS BENTSON.

Skränet oss rakt bedöfvar.
Den tempeltjenst som här man öfvar
Är af allt för stormig art.

(*Brahmanerna komma ut ur pagoden med gudinnan Durgas bildstod. Det mörknar. Fackelbärare åtfölja processionen. De heliga danserna fortsättas.*)

KÖR.

O, Durga, som återföds
Utur Ganges klara våg,
etc. etc.

(*Nilakantha utpekar Gérald för hinduerna. Torget utrymmes så småningom*).

GÉRALD.

Det är en dröm, en dårskap blott
Och som kanhända snart förgått.
Likväl uti mitt hjertas gömma
Hur kärleks varma vågor strömma,
Hur gäckas jag af bilder ömma
Se'n jag henne skåda fått!

(*Får se Lakmé och går emot henne. Nilakantha smyger sig då efter honom och stöter ned honom med sin dolk. Då Gérald faller, skyndar Nilakantha ut. Lakmé ilar hasigt fram och lutar sig ned öfver Gérald*).

LAKMÉ

(*talar*). Hadji! De ha dödat honom! (*Hadji synes.*) — Tyst! (*sedan hon undersökt Géralds sår*).

Sin hämd tro de fullbordad vara! —
Men, sårad blott, jag bort dig för;
Ack, af ditt lif jag lefde bara
Och nu du evigt mig tillhör!

(*Grupp. Ridån faller.*)

TREDJE AKTEN.

Det inre af en indisk skog i stark solbelysning. Under ett gigantiskt träd synes en till hälften stängd hydda omgifven af blomstergrupper. En liten fors rinner förbi.

Första scenen.

GÉRALD. LAKMÉ.

(*Gérald ligger utsträckt på en mossbänk. Lakmé, lutad öfver honom, följer med oro hans sömn, i det hon gnolar en visa.*)

LAKMÉ.

Under himlen stjerneklar
Dufhanen hvita fjerran far.
Hör du ej min röst dig kalla?
O, kom, min ljufva vän,
Kom snart till mig igen!
Under himlen stjerneklar
Den hvita dufvan fjerran far.

Han sofver! Må du ännu en gång
Vaggas till ro af min klagande sång!
I ditt fridfulla bo
Ingen störe din ro!

Under himlen stjerneklar
Dufhanen hvita fjerran far
Och hans maka bidar trogen.
Men vilseflugen vän
Ej kommer mer igen.
Under himmel stjerneklar
Den hvita dufvan fjerran far.

GÉRALD

(*vaknar upp utan att bli varse Lakmé*).

Ett minne obestämdt min tanke håller bunden.
Besynnerligt — men än i denna stunden
Jag är liksom bedöfvad af en dröm.
En qvinnobild jag ser så tjusande, så öm.
Nu mins jag allt — det var vid festens timma,
Jag gick der utan mål och tankspridd i min håg,
Då en blixtrande dolk för mitt öga jag såg
Och allt med ens blef natt och dimma!

LAKMÉ

(*lutar sig öfver honom och fortsätter*).

Men då Hadji på skogens dolda stig
Dig förde hit till denna låga hydda,
Der jag ditt sår förband, der jag vårdade dig;
Ty flickor af min kast få lära tidigt re'n
Mång' hemlig läkedom som kan i faror skydda.

GÉRALD.

Jag mins det nu — jag stum och liflös låg
Men öfver mig jag städse lutad såg
En fé, hvars milda blick in i mitt väsen trängde,
Lifvet gaf du mig åter, o min dyra Lakmé.

Cantilena.

Lakmé! Ack kom! Hur kär du är mig vorden,
Englaren din blick emot mig ler,
Ja, för att lyfta oss från jorden
Har himlen sänkt sig till oss ner.
Af längtan blott mitt hjerta bäfvar,
En vällukt genom rymden sväfvar
Som söfde mig vindarnes sus
I saligt känslorus.
Ack, kom — och hör de ömma orden!
Att låta oss förglömma jorden
Har himlen sänkt sig till oss ner!

LAKMÉ.

Här skall hos dig jag vara
I evigt ostörd ro,
Och här för dig förklara
Mina fäders enkla tro.
Här vi vilja tillsamman
Prisa gudarnes makt
Och odödliga flamman,
Som vår sällhet oss bragt.
Här skall litet oss nöja
Af hvad jordlifvet har,
Men vår ande sig höja
Till Brahmas himmel klar.

(Man hör sånger på afstånd.)

GÉRALD.

Ah! — O, hör!
Man går förbi på vägen,
Som längs med skogen för.

LAKMÉ.

Ej fruktan bär! Ty här oss ingen stör!

KÖR *(utanför scenen).*

Längs med stigen alla
Skyndom ner,
Dit der källan kalla
Mot oss ler.
Glade uti hågen
Må vi då
Tömma friska vågen
Två och två.
Längs med stigen alla etc.

GÉRALD.

Hör denna sång, som ömhet talar!
Hvad kan dess dolda mening vara?

LAKMÉ.

De äro älskande par
Som genom skogen kosan ställa
Dit neder till den helga källa,
Hvars vatten viger dem tillsamman med hvarann,
När källan har sin våg åt begge gett
Ur samma bägare, de äro ett —
De äro ett till lif och själ
Och himlens hulda gudamakter
Vaka för deras väl.

KÖR (*utanför scenen*).

Längs med stigen alla
Skyndom ner! etc.

LAKMÉ (*under körens repris*).

Vi kunna utan fara
Följa de unga par
Begge två;
Men bort till källan klara
Jag vill för dig allena gå
Vänta här!

GÉRALD.

O ljufva frestarinna!

LAKMÉ.

Vänta här!

(*aflägsnar sig långsamt.*)

GÉRALD (*följer henne med blicken*).

Jag lefver för din kärlek —
Din viljas slaf jag är.

Andra scenen.

FRÉDERIC. GÉRALD.

FRÉDERIC. Han lefver! (*tränger fram genom snåren*). Du lefver!

GÉRALD. Ah! — Fréderic!

FRÉDERIC.

Jag har trängt genom djunglerna höga
Genom tätaste snår,
Ibland mitt skarpa öga
I mossan märkte färska spår
Och droppar af blod — jag trott dig död.
Hvad gör du här?

GÉRALD (*tankspridd*).

Jag drömmer.

FRÉDERIC.

När de våra bryta upp?!

GÉRALD.

O, låt än en stund mig dröja qvar!

FRÉDERIC.

När redan upprorets flamma sig tänder?

GÉRALD.

Du ser jag sårad är.
Lakmé mig räddat har!

FRÉDERIC.

Brahmanens unga dotter?

GÉRALD.

Hon lät på nytt mig lefva
I den verld der du maktlös mig ser,
Förvirrad — rusig af en kärlek
Som mig döden ger

FRÉDERIC.

Prat! Det är endast ett rus för en dag.
Detta söderns varma barn
Blott åt en flygtig nyck ger behagen till pris;
Den hon älskar i dag i glödande berusning
Är nästa morgon redan glömd.

GÉRALD.

Nej, det är hjertats oskyldiga trängtan,
En kärlek alltför ren att kunna rodna ens!

FRÉDERIC.

Men då du måste fly — ja fly på ögonblicket!
Grumla ej hennes lif, om du tror hon dig älskar,
Ty dessa barn att lida ej förstå.

GÉRALD.

Jag kan ej lemna så min lyckas paradis.

FRÉDERIC.

Tänk på din Ellen!

GÉRALD.

Af en starkare makt är i bojor jag lagd.

FRÉDERIC.

Men — glömmer du din krigared?
Re'n i morgon står striden.

GÉRALD.

I morgon?

FRÉDERIC.

Vi bryta upp om en timma.

GÉRALD (*beslutsamt*).

Jag kommer med — jag det svär!

FRÉDERIC.

Jag har dig igen.

GÉRALD (*ser utåt*).

Det är Lakmé!
Nu hon kommer från heliga källan,

FRÉDERIC.

Ja — nu du kan henne återse!
Jag är utan fruktan — och väntar dig!
(*för sig.*) Han räddad är! (*går.*)

Tredje scenen.

GÉRALD. LAKMÉ.

GÉRALD (*sitter drömmande; ser upp och blir varse Lakmé*).

Ah, Lakmé!

LAKMÉ (*återkommer glad, bärande på hufvudet sin vattenkruka*).

Arm i arm med hvarandra
Par om par jag såg dem vandra
Vid ömma kärleksord.
Med dem på samma stig jag ensam återvände,
Om ock helt tyst och allvarsam,
Som de jag så lycklig mig kände
Nu är jag här! Nu hör på mig!
(*med högtidlig röst.*)
När samma kalk till båda
Den helga källans vatten bär,
För evigt bandet knutet är.
(*Betraktar Gérald uppmärksamt, tyckes häpna, nedsätter sin vattenkruka och utropar:*)
Det är ej du! Det är ej du!

GÉRALD.

Lakmé!

LAKMÉ.

Dig mer ej lik!

När förr till mig du talte
På din mund ditt hjerta låg.
Ej din blick har mer den flamma,
Som deri förr jag såg.
Af ett moln är ditt anlet betäckt
Som all dess klarhet släckt.

GÉRALD (*med passion*).

Är du ej mer den ljufva qvinna
För hvilken allt jag glömt?

LAKMÉ (*sorgset*).

Det är ej du!

GÉRALD.

Är du väl mindre skön att vinna?

LAKMÉ (*som förut*).

Det är ej du!

GÉRALD (*fortsätter sin tanke*).

Och älskar mindre ömt?

LAKMÉ (*allvarligt*).

Säg, vill du att mitt öde förenas med ditt?

GÉRALD.

Jag vill allt hvad du vill — din önskan lyda bara,
Ljufva barn — jag vill — vill se dig lycklig vara!

LAKMÉ (*som förut*).

Hvad namn den gud må nämnas med,
Som du din dyrkan hembärer —
Hvad än din tro, din pligt dig lärer
Du vigten förstår af en ed!?
(*Man hör trumhvirflar på afstånd.*)

GÉRALD (*spritter till*).

Himmel! De bryta upp! Det är appellen!

KÖR (*på afstånd*).

Appellen oss kallar.
Framåt med pomp och ståt!
Till striden framåt!
Dit äran leder
Vår stråt i rök och dam
I slutna leder
Vi tåga fram.
När från kampanjen
Vi hvila ut en gång,
Fly till Britannien
Vår segersång!

LAKMÉ.

Svär — och du skall blifva min!

GÉRALD (*orolig*).

Lakmé!

LAKMÉ.

Du vågar ej?

(*Hon betraktar Gérald uppmärksamt. Hans blick är rigtad åt det håll hvarifrån soldaternas sång höres.*)

(*afsides.*)

Han spritter till! —
Hans fosterland träder fram för hans öga.

(*med förtviflan, sedan hon försökt draga till sig hans blick.*)

Allt är förbi!

(*Under det Gérald med nedlutadt hufvud lyssnar till sången, som alltmera aflägsnar sig, afrycker Lakmé ett blad af en datura och äter upp det småleende utan att Gérald gifver akt derpå.*)

GÉRALD (*blir varse hennes sinnesrörelse*).

Lakmé! Hvad fattas dig?

LAKMÉ (*närmar sig honom; småleende och med innerlig ömhet*).

En dröm du gaf min själ att njuta,
Den ljufvaste mig blef beskärd.
Dröj ännu, att ock den må få sluta
I frid långt från larmande verld!

Du tusen ord af ömhet kände
Den ingen indisk flicka hört.
En tjusning mig ditt öga sände
Som har mitt hjerta underbart berört!
En dröm du gaf min själ att njuta etc.

GÉRALD.

Hvad i ditt anlet nu jag ser,
O Lakmé — bäfvan mig inger!
Allt annat vill jag öfvergifva
Och svär hos dig för evigt blifva!

LAKMÉ (*med passion*).

Ack, i denna stund jag dig vill tro.
Se kalken här — ur den jag dricker!
(*har hält af vattnet i en liten bägare, hvarur hon dricker; räcker den sedan åt Gérald.*)
Tag!

GÉRALD (*tar emot bägaren med hänförelse*).

Välan! Åt dig min tro jag svär!
(*dricker.*)

LAKMÉ.

Nu vår kärlek beseglad är!

GÉRALD.

Hvad än mig ödet skickar,
Jag vill ej på din panna
De dystra skuggor se,
I dina milda blickar

Ej se de tårar stanna,
Som slöja åt din fägring ge!

LAKMÉ (*högtidligt*).

Nu vår kärlek beseglad är!
Farväl, korta tjusning.
Du åt mitt lif har intet mer att ge.
Den smärtans tår jag gråter
Mig för till himlen åter
Och snart skall jag dess klarhet se!

Fjerde scenen.

DE FÖRRE. NILAKANTHA.

NILAKANTHA.

Det är han? Han invid Lakmé!?

LAKMÉ (*blir honom varse*).

Himmel! Min fader!

GÉRALD (*till Nilakantha*).

Stöt till!

NILAKANTHA.

Du skall dö!

GÉRALD.

Stöt till! Jag är beredd att dö!

LAKMÉ (*hejdar sin far med en åtbörd*).

Min fader hör!
Vi druckit begge två af helga källans vatten.
Det skyddar nu hans lif!

NILAKANTHA.

Han!

LAKMÉ.

Men om våra gudar
Ett offer kräfva till försoning
Må de kalla mig till sig!

GÉRALD (*förfärad*).

Hvilken blixt i hennes öga!

LAKMÉ (*i extas*).

De äro der!

NILAKANTHA (*stöder henne; förtviflad*).

Lakmé, min dotter!

GÉRALD (*med tårar i rösten*).

O Gud! Det är för mig hon dör!

LAKMÉ (*döende med småleendet på läpparne*).

En dröm du gaf min själ att njuta
Den ljufvaste mig blef beskärd.
Dröj ännu — att ock den må få sluta
Långt bort från den larmande verld!
Ja — långt bort! —

GÉRALD.

Ah! Hon är död!

NILAKANTHA (*med religiös hänförelse*).

Hennes själ nu är lyftad vorden
Ifrån den förgängliga jorden;
Ofvan tindrande stjernors krans
Hon har gått in i Brahmas glans!

Ridå.

Från *Abr. Hirschs Förlag* har utkommit:

Operatexter:

N:o 1.	**Bryggaren i Preston**, musik af Adam	— 50.
„ 2.	**Frondörerna**, musik af Lindblad	— 50.
„ 3.	**Skatan**, musik af Rossini	— 50.
„ 4.	**Kärleksdrycken**, musik af Donizetti	— 50.
„ 5.	**Leonora**, musik af Donizetti	— 50.
„ 6.	**Den svarta dominon**, musik af Auber	— 50.
„ 7.	**Regementets dotter**, musik af Donizetti	— 50.
„ 8.	**Stella**, musik af Offenbach	— 50.
„ 9.	**Drottningens spetsnäsduk**, musik af Strauss	— 50.
„ 10.	**Hoffmanns äfventyr**, musik af Offenbach	— 50.
„ 11.	**Nordens stjerna**, musik af Meyerbeer	— 50.
„ 12.	**Konung för en dag**, musik af Adam	— 75.
„ 13.	**Mefistofeles**, musik af Boito	— 50.
„ 14.	**Harald Viking**, musik af Hallén	— 50.
„ 15.	**Gasparone**, musik af Millöcker	— 50.
„ 16.	**Paul och Virginie**, musik af Massé	— 50.
„ 17.	**Trumpetarn från Säkkingen**, musik af Nessler	— 60.
„ 18	**Jagten efter lyckan**, musik af Suppé	— 50.
„ 19.	**Lakmé**, musik af Delibes	— 50.

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden
60001000036349

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden